

L

Moje touha pracovat ve vězeňství mohla některým lidem připadat jako rozhodnutí jedné mladé, hloupé holky, učiněné z rozmaru a bez rozmyslu. To ale nebyla pravda. Šlo vlastně o takové vábení sirény. Může se člověk reálně narodit s nějakými předpoklady pro určitý druh povolání? Já jsem přesvědčená o tom, že mně se to stalo. Hned vám vysvětlím proč.

Víte, jak vám občas nějaká starší, unavená učitelka ve škole řekla, že rostete pro kriminál? Já si myslím, že jsem se pro něj narodila. Pocházím totiž z rodiny, která má dlouholetou tradici pracovníků ve vězeňství – a to ať už příslušníků, nebo občanských zaměstnanců. Jsem vlastně zástupce třetí generace. Ve vězení pracoval už můj děda – tehdy ještě u Sboru nápravné výchovy. Můj táta strávil ve vězení taky nějaký ten rok (přesněji něco málo přes dvacet). Nejprve pracoval jako příslušník a později byl vychovatel. Byl to vlastně on, kdo mě svými historkami přivedl na myšlenku, že i mně by se práce v kriminále mohla líbit.

Vězeňství jako takové je pro mě od útlého dětství denní realitou a nikdy mi nepřišlo divné, proč se na mě lidi dívají soucitně, když jim řeknu, že tatínek je ve vězení. Stejně tak jsem dlouho nechápala, proč si od mamky odsedali cizí lidé v autobuse, když jsme potkali nějakou její známou a ta se zeptala: „Tak co manžel, pořád v kriminále?“

A mamka jen s úsměvem odpověděla: „Jojo, pořád.“ Prostě byla zvyklá a smířená – ostatně i ji vychoval bachař.

Dost podobné to dneska mají moje děti. I ony na otázku: „Kde je tatínek?“ odpovídají: „Ve vězení!“ I pro ně je to naprosto běžná a samozřejmá věc. Stejně jako kdysi moji rodiče se mnou, i my s našimi dětmi o manželově práci mluvíme otevřeně, a tak vědí, že jejich táta pracuje někde, kde hlídá darebáky, aby zůstali, kde jsou, a nemohli nikomu dál ubližovat.

Nejstaršímu synovi se jednou dokonce stalo, že byl svou učitelkou ze školky obviněn ze lži, když jí řekl, že má maminku ve vězení. Kdybych tam byla, logicky bych ho přece nemohla vyzvedávat, argumentovala mi. Vůbec ji nenapadlo, že tam, na rozdíl od darebáků, nejsem zavřená. No dobrá – možná jsem vlastně zavřená stejně jako oni, ale já mám téměř stoprocentní jistotu, že mě na konci pracovní doby pustí domů, stejně jako několik desítek mých kolegů, kteří svůj profesní život zasvětili práci ve vězení a napravování lotrů.

Když jsem byla malá, často se u nás děly věci, které by byly v jiných rodinách považované za zvláštní. U nás to ale bylo úplně normální. Třeba když k nám přišli dva pracovníci z montážní firmy předělat v celém bytě žaluzie. Ten jeden po tátovi pořád pokukoval, pak už to nevydržel a povídá mu: „Já si nemůžu pomoci, já vás prostě odněkud znám!“

„To je jednoduchý... Buď jsem vám někdy prodal auto... Nebo jsi u mě seděl,“ odtušil táta nevzrušeně.

„Jééé... Dobrý den, pane vychovateli!“

Nevím jak vy, ale já si myslím, že by některé firmy měly výběru svých zaměstnanců věnovat větší pozornost... Nepřipadá vám děsivé, kdo všechno může oficiálně přijít k vám domů? Nemáte zač!

Jindy jel táta z donucení na svatbu našeho vzdáleného příbuzného. Hned po vystoupení z auta se na něj s nadšením vrhli tři chlápci, kteří u něj seděli – podle mamky, ale jejich radost z opětovného shledání rozhodně nesdílel.

To se děje vlastně dodnes. Já jsem jeden čas pracovala jako dobrovolnice v azylovém domě pro bezdomovce a moje maminka pak prohlásila, že s námi opravdu nebude nikam chodit – na mě se tehdy ve městě vrhali lidi bez domova a na tátu ti bez morálního kompasu.

Dodnes si mamka občas posteskuje, že v každé normální slušné rodině se dědí nějaké normální slušné zaměstnání, jako jsou právníci, doktoři nebo architekti. Jenom u nás jsou to bachaři. Jenže jak to asi může dopadnout, když během svého dětství neustále posloucháte veselé historky z kriminálů a půlce zaměstnanců vězeňské služby z kraje říkáte teto nebo strejdo? To vám pak moc jiných možností nezbyvá. Podstatné je potom už jenom to, na které straně katru skončíte.

Co by vlastně měl člověk splňovat pro to, aby mohl pracovat ve vězení? Moc toho dohromady není – musí mít odpovídající vzdělání, potřebné osobnostní předpoklady a čistý trestní rejstřík. Ale spouň pokud chce být civilní zaměstnanec. Na uniformu jsem si já osobně nikdy zuby nebrousila. Jednak si myslím, že bych nezvládla fyzické testy (protože utíkat, když mě nikdo nehoní, mi připadá jako naprostý nesmysl), a jednak mi nesluší modrá. A to je rozhodně ten zásadnější argument.

No, a když tohle všechno splňujete, stačí si pak už jenom počkat na náborový inzerát, projít výběrovým řízením a jste tam. Zní to jednoduše, že? Občas si ale uchazeči i na těchto základních požadavcích vylámou zuby.